

щожително Караванювчето. — Затова не си плащалъ членски вносъ цѣла година . . .

— Че само азъ ли съмъ?

— Много сж, комай цѣлата група. . . И приказвашъ, че сме се засилили, та ха-ха . . .

— Въ оризището на Гочоколевото Мител — пресѣче го съ унищожителенъ присмѣхъ Бакърджийчето.

— Като е за хлѣбъ, — отвърна Манолето съ такова спокойствие, че помощникътъ още еднажъ илюна възмутително.

— Че то така ако разсжждавашъ, другарьо, знаешъ ли докжде ще стигнешъ? — измѣри го строго Караванювчето. — Имашъ мнение по известенъ въпросъ — добре, заповѣдай въ групата, изложи го, критикувай споредъ генералната линия — ако одобримъ — харно, ако не одобримъ — ще се подчинишъ. А не отърва ли ти, никой насила не те е докаралъ . . . А тъй — мълчи, не идва по половинъ година на събрание, че като опре до терора: — „за-си-ли-ли сме се“ . . .

— Пъкъ и събранията — много ги правимъ..

— Правимъ ги, какъ да ги не правимъ! Като не идвате — не ги правимъ, така ви се струва..

Настана онази тишина, презъ която, следъ горещи спорове и препирни, мислитѣ се подреждатъ, а всичко наговорено се претегля. Кабака бѣше свалилъ оплюнчената папираса, хапѣше рѣдкия си мустакъ и не знаеше, да се усмихвали, или да се мръщи. Манолето, напротивъ, бѣше спокоенъ и гледаше открито като човѣкъ, който всичко е премислилъ и решилъ за себе си. „Изгубенъ е!“ — казваше си на умъ Караванювчето и го гледаше колкото изненададо, толкова и любопитно. Бакърджийчето мислѣше, съ какво удо-